

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Udrag fra Constance eller Amors Hevn

Citation: Baggesen, Jens: "Eventyr og Fortællinger. - 1889", i Baggesen, Jens: *Eventyr og Fortællinger. - 1889*, 1889-1903, s. 125. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen01val-shoot-idm139893712929728/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Eventyr og Fortællinger. - 1889

„Vælg Dem en anden, hvis jeg Dem maa raae!  
„for min Part maa jeg sige Dem,  
„Der bliver aldrig Koner af Constances,  
„Hvis alle giere, som nu De — Avancer,  
„forlad! jeg, som De seer, er ligefrem.“

Som rett af Lyn den arme Pige stod,  
Stum, redmende, forvirret og beskæmtet;  
Men Elskov styrkede det falbne Mod;  
Da lidt igien sin Graad hun havde hemmet.  
Udbredt hun affer: „Ja! jeg har fortent  
„Den Blusel, som paa mine Kinder gleder;  
„Men ak! hvis ei min Størkheds Vaar var endt,  
„Forgiveves laae jeg ei for disse fodder;  
„Min Munterhed, mit Dies Jld,  
„Min rafte Gang, mit Stelmse Smil,  
„Og Roserne paa mine Kinder  
„Er ikke meier. O! var jeg stion endnu,  
„Den Taare, som nu spottet rinder,  
„Da skulde kysses bort; men ak! jeg fræffer nu;  
„De hæstig mig Ulykkelige finder;  
„Maakke jeg er det ogsaa; men den Jld,  
„Den længselfulde, trostesløse Smerte,  
„Som brænder, som fortærer dette Hjerte,  
„Har dræbt Constances muntere Smil,  
„Udslettet hvært et Spor af jordums Undigheder,  
„Forgifst mine Dages Roelighed.  
„Ak! jeg begriber det! jeg veed,  
„Den er ei længer smuk, som sukkende tilbeder;  
„Den har ei længer Vid, som ei er smuk,  
„Derfor foragter De min Ven, min Graad, mit Suf!“

„Verom, Madame! kan vi snappe siden!  
„Det er saa sildig! Kloffen gaaer til to;  
„Jeg ønsker nu, det er paa Tiden,

"En smule Rose." —

"Men," brod han efter ud: "Jeg ikke kan

"Afflæde mig allene." — "Skal jeg falde?"

Gentog Constance. — "Af! hør kan De falde

"Paa den Idee? Det gaaer unuelig an;

"Jeg i det mindste nødig vilde,

"At mine Folk Dem her, Madame, skalde see

"Saa filde.

"Det, seer De selv, kan ingenlunde skee." —

"For den Ueilighed at undgaae," Svaret led,

"Jeg kunde skule mig i Krogen —

"Dog heller — lad os ikke falde nogen —

"Jeg smutter i min Krog igen." —

Og nu hun skynde sig derhen,

Men kunde i sin Angst ei finde Krogen. —

Tyranien gaaer i Seng; men Himlen veed,

Hvordan han har sig ad ved denne Eelighed.

Jeg vil til Være for Unstændigheden mene,

Han slukte Lyset først i denne Scene.

Den arme Pige taus sig sætter ned —

"Af!" siger hun tilsidst, og gyfer,

"Hvor det i Væt forstrækkeligen fryser!

"Hvor skal jeg legge mig?"

Camilius tar,

Og led, som han betalte Søvnens Krav,

Og snorkede — jeg siger det med Smerte —

Gud veed, hvor nogen voere kan saa grum.

Den yderligste Skæf ned den forstilte Slum

Betog Constances elskovsfulde Hjerte,

Og havde hun nu Hart en Dolk — hevar' os Gud!

Det vilde ganjte vist seet tragisk ud.

Tre Gange ledte hun i alle sine Kommer,

Men heldigvis omhosni, som ellers fieldent er,

Chi af sig selv en Dolk gemeenlig kommer,